

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket a Miklovicz házaspár (Nőtincs) készítette (2-a, 9-e és 16-a: Panni, 23-a, 25-e és 30-a: Laci), a januáriakat Lelovics László (Kaposvár).

December 2. – Advent 1. vasárnapja – Lk 21,25-28.34-36 – Jelek lesznek... Legyetek tehát éberek!*

A mai evangéliumban kétségbeesett rettegésről, félelemről olvashatunk, amikor az ég erői megrendülnek, és az Emberfia eljön. Mikorról szólnak ezek az ijesztő szavak? Nem tudhatjuk, de az elmúlt évek sok-sok vészjósló jelzése, a jelen kor problémái arra is utalhatnak, hogy akár a közeljövőről is szólhatnak ezek a sorok. Nem tudjuk, és nem is az az üzenetük, hogy féljünk attól, ami ránk várhat. Inkább arról szólnak, hogy a mai kor próbára teszi a hitünket.

Az életünk gondoljai, a Földünk gondoljai, a világ gondoljai azt eredményezhetik, hogy a szívünk elnehezedik és elmerül ezekben a gondokban. Az Istennel való *egység*ből *kétség*be esünk.

A kétség ellen a legjobb orvosság az egység felé kapaszkodás – imával,

lelkülettel és a belső egyensúlyunk megerősítésével. Az imaélet egyik pozitív eredménye lehet a bennünk lévő *félelem* átalakulása bizalommá, hitté, hiszen nekünk van kapaszkodónk: „Én veletek vagyok a világ végezetéig!” Bármi történhet – nem vagyunk egyedül, mert a legnagyobb sötétségben, rettenetben is *jelen van az Isten!* És ha Isten velünk, ki ellenünk? *Van-e bennünk akkora hit, hogy az elűzze a félelmeinket???*

Nem tudjuk, de nem is nekünk kell megmentenünk a világot, elég, ha a közvetlen környezetünkben meg tesszük azt, ami rajtunk múlik. Kerüljük a negatív gondolatokat és érzelmeket, mert azok blokkolják akaratunkat és cselekvőképességünket. A megbocsátás, a felelősség vállalása, a

pozitív, megerősítő gondolatok, a humor, az apró sikerélmények segítenek felülemelkedni a nehézségeken.

Az evangélium (és Advent kezdete is) sugallja az éberséget, a tudatos jelenben élést. Mert „jelek lesznek”! Isten folyamatos „adásban van” – de nekünk kell a „*jel*-en lenni”, vagyis jelen lenni! Csak akkor tudunk a magasabb isteni szándékokkal összhangban cselekedni. A félelem nem tud a jelenbe hatolni, a félelem mindig a múlthoz vagy a jövőhöz kapcsolódik. Akarjunk az „itt és most”-ban élni, mert csak ott tudjuk észrevenni Azt, Aki Van, Aki értünk Van, Aki minden körülmények között velünk van, és drukkol nekünk. *Álljunk meg Előtte, és emeljük fel a fejünket!*

December 9. – Advent 2. vasárnapja – Lk 3,1-6 – „Készítsétek az Úr útját...”

A mai evangélium Keresztelő János fellépéséről szól. Lukács tanúsága szerint „szólt az Úr Jánoshoz”. Hiszem azt, hogy nemcsak Jánoshoz, nemcsak akkor, hanem itt és most nekem, Neked is *szól az Úr*. Aki „jelen van”, azaz jelen van, az meghallja! Akinek nyitott rá a szíve, az meghallja!

János elindult az Úr szavára, és hirdette a megtérés keresztségét. Vándorprófétaként vízzel keresztelte a hozzá forduló embereket, s ez a vízkereszttség a bűnök megbánását és az életmód megváltoztatását jelentette. Ezzel készítette János az Úr útját – akkor és ott, a Jordán környékén: ő volt a kiáltó hang és az útegyengető. *Mi mivel készítjük?*

Karácsonykor megérkezhet a mi szívünkbe is, ha mi is készítünk neki utat: a völgyeket feltöltjük, a hegyet és halmot elhordjuk, a görbét egyenessé tesszük. A völgy feltöltése és a hegy elhordása szimbolikus értelmű – érthetjük így is: a völgy feltöltése nem más, mint a hiányosságaink és mulasztásaink helyrehozása, pótlása; a hegy elhordása pedig a helytelen és fölösleges tetteink helyrehozása, leküzdése. Hegy mindaz, ami eltakarja előlem az „Isten dicsőségét”, völgy mindaz, ami hiányzik belőlem, hogy megláthassam az „Isten dicsőségét”. Mindkettő köztem és az Isten között áll.

Az adventi várakozás arról szól, hogy az ember megvizsgálja a saját életében, hogy mi az a völgy, vagy mi

az a hegy, ami közte és az Isten között áll. A Jordán partján az emberek megvallották bűneiket, és megmerültek a Jordánban, hogy testi-lelki megtisztulást nyerjenek. Két hetünk van még, hogy a bennünk megszületni akaró Szeretet-Isten számára elkészítsük az egyenes utat, hogy megláthassuk magunkban és testvéreinkben az „Isten dicsőségét”, vagyis fényt, erejét, szeretetét. Ehhez az is szükséges, hogy utat készítsük a másik ember felé is („lélektől lélekgig”), utat készítsünk Isten felé („embertől Istennig”), sőt segítsük az Isten rajtunk keresztül való munkálkodását más emberek felé („Istentől emberig”). Utat, hidat építsünk, mégpedig egyenes utat! *Akarsz-e útépítő lenni?*

December 16. – Advent 3. vasárnapja – Lk 3,7-18 – Vízkereszt és Tűzkereszt

A mai evangéliumban Keresztelő János igehirdetéséről olvashatunk. Prófétiкус, jövőre utaló résszel kezdődik (Lk 3,7-9), majd egy buzdító, morális rész következik (Lk 3,10-15), végül Jézusra utaló messiási tanítással fejeződik be (Lk 3,15-18). János a Lukács-evangélium szerint azokat

tanítja, akik kimentek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek (Máténál a farizeusokhoz, szaduceusokhoz beszél). Ellátja őket tanácsokkal, hogy hogyan kell megváltozniuk, ha megkeresztelkedtek. Nem elég az, hogy ők Ábrahám fiai, meg kell térniük, meg kell változniuk. János elmondja

nekik, hogy mit tegyenek. Mást mond a gazdagnak, a vámosnak, a katonának – mindenkire személyre szóló a tanítása.

Karácsonyra készülve fogalmazzuk meg, hogy a mi életünket látva, nekünk mit mondana János. Miben kell nekünk megtermünk? Nekünk

sem elég az, hogy a Bokorhoz tartozunk, nekünk is meg kell térnünk, meg kell változnunk. Jó lenne, ha valaki nekünk is megmondaná, hogy mit tegyünk (egyéniileg, közösségileg) – de a tetteink, gondolataink, szavaink, döntéseink felelőssége a mienk. Ahhoz, hogy felismerjük, hogy mi az, amiben nekünk kell megtérnünk (mivel nekünk nem mondta meg János) – el kell csendesednünk, és átgondolni az életünket.

December 23. – Advent 4. vasárnapja – Lk 1,39-45 – Legyünk igazak és feddhetetlenek!

Egy kicsit vissza kell lapoznunk a fejezet elejéig. Itt azt olvashatjuk Lukácstól, hogy „...mindennek gondosan utánajártam...”. Nem is kételkedhetünk a szavában, de talán úgy kell értenünk ezt a kijelentését, hogy „...tőlem telhetően és a teológiai látásmódomnak megfelelően szűrtem ki a hozzáférhető információkat”. Örök rejtély marad számomra, hogy „abban” az időben – évtizedekkel a Jézus-„esemény” után – hogyan lehetett visszamenőleg hiteles adatokhoz jutni.

De talán a mai evangéliumi részletben nem is az a fontos, hogy pontosan így történt-e a két nagyszerű asszony találkozása, vagy sem. Inkább a Lukács által szándékoltt üzenetét próbálom kihámozni.

December 25. – Karácsony – Lk 2,1-14 – „...lássák jótetteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat!”

Csupa talány ez az evangéliumi rész, és csupa romantika. Azért nem adjuk fel a reményt, hogy kibogozzuk belőle valami karácsonyi biztatást vagy megszívlelendő üzenetet. Gondolom, akik részt vettek az éjféli misén (ami egyre kevesebb helyen van...), ma egy kicsit álmosan veszik elő az „Érted vagyok”-ot, hogy elolvassák a karácsony napjára rendelt evangéliumi részt és a hozzá fűzött elmélkedő gondolatokat. Azokról nem is beszélve, akik 25-én délelőtt még szépen el is mentek az ünnepi misére, és meghallgatták a prédikációt. Számukra felmentést adok az alábbi elmélkedés elolvasása alól. Persze szorgalmi feladatként elvégezhető. ☺

Szóval Lukács testvérünk a rá jellemző alaposággal írja le a népszámlálást és a pásthorok misztikus élményét. Viszont Mária születését igencsak leegyszerűsíti, pedig mint orvos részletesebben is bemutathatta volna Mária gondosságát és József aggódását. Mert bizonyára Józsefnek kellett a

János karizmatikus személy volt, erő áradt belőle, magával ragadta a Messiást váró embereket – persze hogy felmerült a kérdés: Ó a megígért Messiás? János eloszlatja a téves gondolatokat, és megfogalmazza a legalapvetőbb eltérést: ő maga vízzel keresztel, a Messiás pedig vízzel és Szentlélekkel fog keresztelni. A vízkeresztiség – a bűnbánat, a megtisztulás szentsége. A tűzkeresztiség a Szentlélek befogadását jelenti (ami a

Azok az asszonyok, akik már átéltek az áldott állapot felismerését, tudják, hogy ez mekkora öröm... (mi férfiak pedig csak sejtjük ☺). A történetünkben két ilyen nő szerepel. Erzsébetről – aki egyébként meddő és idős, tehát a gyermekvállalás esélye inkább nulla, mint 1% – (és férjéről) ezt írja Lukács: „Mindketten igazak voltak Isten előtt, és feddhetetlenül megtartották az Úr minden parancsát és rendelkezését.” Mária is evangélium egyik üzeneténél vagyunk: *A szeretet parancsa szerint élő ember számára nincs lehetetlen! Az Istenbe vetett feltétel nélküli bizalom „csodás” eseményeket indukálhat az ember életében.*

Mária áldott állapotba kerülése is rendkívüli körülmények „között” történik. Rendkívüli, mert bevallása

„bába” szerepkörét is betöltenie, és feltételezhető, hogy túl nagy tapasztalattal nem rendelkezett ezen a területen. Maradt tehát az izguló-aggódó közreműködés. (Egyébként van fogalmam a szülés eseményéről, mert négy alkalommal jelen voltam...)

Ennyi életkép után keressünk nekünk szóló mondatot ebben a részben! Talán az utolsó vers üzen megszívlelendő gondolatokat. „Dicsőség a magasságban Istennek...!” De sokszor halljuk, mondjuk, imádkozzuk és énekeljük a templomi liturgiákon! Vajon belegondolunk-e, hogy mi is a tartalma? Hogyan dicsőül meg az Isten, és egyáltalán szüksége van-e a szóbeli dicsőítésre? Ha a felnőtt Jézus tanítására tekintünk, akkor megválaszolhatjuk ezt a kínos kérdést. A hegyi beszédben ezt olvashatjuk: „Úgy világítson a ti fényetek az emberek előtt, hogy meglássák jótetteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat!” (sőt a János-evangéliumból is idézhetünk egy hasonló tartalmú mondatot: „Az

tanítványokkal Pünkösdkor történik). Vízzel mi megkeresztelkedtünk már – de vajon hogy állunk a tűzkeresztiséggel? Elmondhatom-e, hogy bennem van a Szent Szellem? Mit jelent ez az életemben? Belülről és felülről vezérelt az életem? Tart még az éberségem? Nem feledtem el, hogy Karácsonykor ki az igazi ünnepelt? Mi lesz az én ajándékom Neki? – Áldott készüldést kívánok Mindnyájunknak!

szerint férfival nincs kapcsolata... Talán itt kereshetjük Lukács üzenetének célját. Isten szeretne belépni az életünkbe, és szebbé, boldogabbá akarja tenni azt. A feltétel: igent kell mondani RÁ. Ez azt jelenti, hogy a szeretet törvényszerűségei szerint alakítjuk az életünket.

A harmadik üzenet pedig: ezt örömet meg kell osztanunk valakivel, valakikkel, aki-akik szintén megosztják hasonló élményüket velünk. Az egymás örömeiben osztozás egymás örömeinek megduplázása, aminek erejében többre vagyunk képesek, mint anélkül.

Lukács Teofilnak ajánlja a könyvét, aki nevének jelentése szerint: *istenszerető*. Rajta keresztül számunkra is ajánlja, legyünk tehát *istenszeretők!*

lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”)

Jézus felszólításának lényege, hogy a tanítványok világosságán azok jótetteit érti! Tehát viselkedésük alapján az embereknek föl kell ismerniük, hogy a Jézus-követők a mennyei Atya „életstílusát” valósítják meg a Földön. Ez pedig olyan jó, hogy ezért dicsérniük-dicsőíteniük kell Őt. A szóban forgó „jótettek” pedig elsősorban „az irgalmasság cselekedetei”, különösen az ellenszereget megnyilvánulásai.

Sajnos elfogyott a rendelkezésemre bocsájtott karakterek száma, ezért aztán a kedves olvasóra bízom a fent elkezdett mondat tovább olvasását és üzenetének kifejtését: „...és a földön békeesség a jóakarató emberek között!”

Kívánom is a kedves olvasónak, hogy lelje örömét a jótettekben megnyilvánuló és a békeességről is tanúságot tevő életben.

December 30. – Szent Család vasárnapja – Lk 2,41-52 – Növekedni bölcsességben, kedvességben!

Nagyon tetszik nekem a mai evangéliumi részlet, mert igazolást

találok a kiskorú viselkedésére (szó nélkül „lelép”), a szülők mulasztására

(egy napig nem veszik észre, hogy az egyetlen gyermekük eltűnt), a gyerek

viselkedésének számon kérésére, annak egy kis lelkiismeret furdalást okozva a nyakleves helyett, szenzációs üzenetére, ti.: „...Atyám dolgaiban kell lennem” és a bölcsességben, kedvességben való növekedésre. Majdnem minden életmegnyilvánulást érint Lukácsnak ez a gyermekség-evangéliuma, és eddigi életem során találkoztam is velük.

Talán érdemes kiemelni valamit, hogy kikerekedjen egy elmélkedés. Na, nem a 12 éves Jézus viselkedését vagy a szülőket akarom kritizálni, inkább a magamra vonatkoztatható

üzenetre akarok hangsúlyt tenni: növekedni bölcsességben, kedvességben (amelyek erőfeszítést igényelnek) és még korban is (ami magától történik).

Hogyan lehet bölcsőbb az ember? Talán egyszerűbb a válasz, mint ha egy filozófust kérdeznénk meg! Definiáció: az a bölcs ember, aki a rendeltetésének megfelelően használja az életét, és a rendeltetést egy életen át kutatja-finomítja, és megvalósítja azt, amit kikutatott. Talán érdemes az Isten Országának alkotmányát (lásd Hegyi beszéd) is átböngészni, talán ajánlott Jézusunk paradox állításait is

mérlegelni (pl.: aki keresi, az elveszti...), talán jó megmaradni a keskeny úton, talán üdvös dolog adni a szűkölködőknek, és hatalmi pozíciók helyett a szolgálat szerepkörét vállalni, talán célszerű kedvességre, mosolyra cserélni haragos gondolatainkat. Talán jónak lenni (nemcsak jó, hanem) bölcs viselkedésre utaló magatartás (is).

Úgyhogy elkészülni, vigyázz, rajt: Irány a bölcsesség életformája családban és azon kívül is, a karácsony lélekmelegítő légköréből is táplálkozzunk!

Január 6. – Urunk megjelenése – Vízkereszt – Mt 2,1-12 – Heródes és a bölcsék

Jézus születésekor voltak, akik olvasták az idők jeleit. Ma elég nagy az információ áramlása – nagy a zaj, és kicsi a jel. Nincs idő megemészteni a rajtunk átfolyt sok ismeretet, hang- és képsort. Pedig csak ülepedéssel emészthetők. A séta, a csend, az elgondolkodás lehetőséget ad rá, hogy helyükre kerüljenek ismereteink. Ma is vannak, akik olvassák korunk jelzéseit. Mennyit látok meg ebből?

Heródes fenyegetve érzi hatalmát, nyugtalan. Ha a ’főnök’ nyugtalan, akkor ez átragad a környezetére.

Kevesek jutnak hatalomhoz. Ma a legtöbb embert inkább a ’megélhetés’ nyugtalanítja, a pénz, amiről Jézus a ’Ne aggodalmaskodjatok!’ példázataival többször is beszélt. Az aggodalom Heródest gyermekgyilkos döntésbe hajszolta. Nem segít az aggodás, sőt hátráltat, riaszt – bénít, vagy épp támadásra készítet. (A szerzés törvénye: Lapíts, ha erősebbek, de ha nem, hát mard el magadnak, különben lecsúszol róla!)

Heródes tudni akarja a fenyegetés forráshelyét, hogy célzottan csaphas-

son le. Vannak, akik meg tudják neki mondani. A fenyegetés miatt ’sakkozik’ – ellenlépésen töri a fejét. A hatalom (itt Heródes) gyilkos előkészületeihez *szakértőket használ fel*, akik tudják a választ kérdésre: Hol kell keresni? Ma is használnak szakértőket pl. reklámokra, marketingre, politikára – kiüríteni a zsebeket, szédíteni a tömegeket. Jaj a gonoszokkal cimboráló, magukat pénzért eladó szakértő elméknek!

A ravasz Heródes céljukhoz segíti a bölcséket, azzal a hátsó szándékkal, hogy majd *őket is felhasználva* (kémként) pontosíthasson. Szemből barátságos képet mutat, de a háta mögött már ott a fegyver.

A bölcséknek *szükséges a pontos ’irányfőny*, hogy rátaláljanak a *megfelelő helyre*. A GPS ma már odavisz (ha nem téved), ahová kérem. De ki mondja meg, hogy *hová érdemes menni*? Hol az a csillag ma, amely ahhoz a jászolhoz vezet, amelyben szabadtó élet születik?

A ma embere nem szeret *leborulni* senki előtt. Egy régi, más felekezetű ismerőm szokta mondani: Nem kiborulni, hanem leborulni! Nyomulunk, mert nyerőnek kell lenni, minél többet megkaparintani. Ki előtt ’hajtottam fejet’ valaha is? Sok rajongó a sikereseket ünnepli. Némelyek plecsniket kapnak (joggal vagy érdemtelenül). De tudom, *vannak, akik ragyogásukkal a rejtekből csak néha csillannak ki hétköznapok lomjai alól*.

Az ajándék kényes kérdés, amikor olyannak adnánk, akinek már megvan, amire szüksége van. Mi az az ajándék, ami aranyként értékes marad, ami tömjénillatként magasba száll a sárból, és ami a mirha keserűségével is véd a rothadástól?

Heródes, a nagy ravasz mégsem tudta kémkedésre használni a bölcséket, mert ’kijelentést kaptak’, útmutatást. Valószínű, hogy *’részvéseik’ egy életforma hozadékai*. Jó annak, aki úgy tud élni, hogy megérzéseit kivezetik a csapdákból. (De vajon kit tartanak ma bölcsnek?)

Január 13. – Urunk megkeresztelkedése – Lk 3,15-16.21-22 – Vízben, vagy Lélekben és tűzben?

Korábban közösségeinkben sokat beszéltünk, vitatkoztunk a *keresztésről*. Most ritkák az ilyen gondolatok. Elültek. *Talán nem aktuális?*

Nézzük először az akkori eseményeket:

János prófétai hangja *figyelmeztet*, hogy a fejsze már a fák gyökerén van. Erre a népből sokan *megrettennek*. Még nem tudják, hogyan menekülhetnek meg, de *János lehetőséget kínál* a megtérésre és az alámerítkezésre. A megtérés valószínűleg az akkor közismert bűnök megbánását jelenti, és ennek kísérő *jele* az alámerítkezés (elmerül a régi élet, és felbukkan a megtisztult új élet). Nem tudjuk, hogy az alámerítkezés mennyire volt a félelem kiváltotta hirtelen felindulásból elkövetett bátortalan,

formális próbálkozás, vagy épp elkötelezett, felelős döntés, és az életforma *megtisztulása*. Sokan azt képelték, hogy János maga a Krisztus, aki adja ezt a lehetőséget. János viszont azt válaszolja, hogy (mai zsargonba ültetve): ’Ő még senki, és ez még semmi, de jön majd a valami, amit a Valaki hoz el.’ Vagyis *az alámerítkezés még semmi, de a Szent Szellem (Szentlélek) és a tűz lesz a valami*.

Jézus vállalja a ’semmit’ is. (János megerősítésére?) De *a semmiből valami lesz*: Szentlélek és a szózat az égből – az Atya tanúsága.

Nézzük napjainkat: Lehet, hogy korunk sikeremberei jobban *kihasználják* a hirtelen jött népszerűséget, mint ahogy *János nem tette*. Korunkban sokak számára *felértékelődik* a

’hangyaperspektíva’ a maga kis előnyeivel, ezért kicsit sem kívánják *felülről* (magasabb nézőpontból) *látni a világot* (hátha elejtik nehezen megszerzett morzsáikat).

A mai *egyházi gyakorlat*, az, hogy az csecsemőre óvatosan vizet lötyintünk, még János ’semmi’-jénél is kevesebb. Nem kell bűnbánat és megtérés (a csecsemőtől nem is lehet ilyet kérni), a jelkép is ’szelídült’ (alámerülés helyett lötyintés). Hol van hát ma a valami? *Hol a Szentlélek és a tűz?* Elvileg a bérmlálásban. És gyakorlatilag? Hogy volt ez az én esetemben? És ma? Mennyire van benne életemben a valami és a Valaki?

Gyémánthegyen állunk, / De zsebünkben kavicsok vannak. / Nagyon elfelejtettük, hogy angyalok voltunk, /

Kövér váncosokba tömtük fehér szárnyaink... Igen. Igen. / Elsüllyedtek a haditengerészek: / Szelid révések csónakáznak Isten felé. / Még a nagyon öregek is / Kiülnek a dolgok

előtti egyszerű lócára / S türelmet prédikálnak messze, / A mulandóság halainak. (részlet József Attila Gyémánt című verséből)

A fejsze ma is a fák gyökerén van, de nem kell félni, mert „gyémánthegyen állunk”.

Január 20. – Évközi 2. vasárnap – Jn 2,1-11 – Lesz-e csoda a lagziban?

Jézust „falánk és borissza” embernek tartják (szemben az askéta Jánossal, aki sáskán és vadmézen böjtöl). János félrevonul a pusztai magányba, Jézus viszont nagyon is az emberek között forog. Elmegy a lagziba vagy a vámosokhoz, és szóba áll a pogányokkal, sőt a szajhákkal is – nem prúd. Mégsem sodorják magukkal az események, hanem többnyire ő irányít. Azért van, amikor túrnie kell, amit a gyarlóság rámért – például kinszenvedése és kereszthalála idején (bár akkor sem tudják megörni).

Vissza a lagziba: Elfogyott a bor. Nem lenne ez nagy baj, de szégyen a házigazdának. Mária határozottan jelzi Jézusnak, hogy *tegyen valamit*. Kemény válaszával Jézus jelzi, hogy ő NEM kíván beleavatkozni a dolgok menetébe („Mi közünk ehhez, óh asszony? ... Még nincs itt az én

órám.”). Máriáról csak sejtjük, hogy miért fontos neki, hogy legyen bor. Jézusról tudjuk, hogy ügyel a jó időzésre. Nem akarja gyorsan a fókuszba rántani magát, *nem akar híres lenni*, mert tudja, hogy akkor *célpont lesz, támadni fogják*. Íme, egy családi konfliktus anya és fia között. Mai fejjel azt kérdezhetnénk: Na, ki fog győzni? A nőknek vannak csodálatos képességeik (afféle női praktikák), amikkel befolyásolni tudják a dolgok menetét, akár alávetett helyzetben is. Például egyik kolléganőmet óvodás kislánya este arra kérte, hogy énekeljen neki. „Most nem akarok, fáradt vagyok” – mondta az anyuka. A kislány ellenállhatatlanul mosolyogva csak ennyit mondott: „Pedig foogsz.” (Es végül tényleg énekelt.) Mária is rendelkezik ezzel a női képességgel. *Nem győzködi fiát, nem*

vitatkozik, csak ennyit szól: „Tegyetek meg, amit mond nektek!” Jézus mit léphet erre? Természetesen *enged*: „Töltsétek meg a korsókat vízzel! ... Most merítsetek és vigyetek a násznapnak!”

A borrá váló víz csodája ott még csak meglepődést okozott, de tanítványait rögtön elbűvölte vele. Gondolhatnánk: nem lesz belőle nagy felhajtás, de *mire Názáretbe ér*, hogy beindítsa ’vállalkozását’, *már ott a híre*.

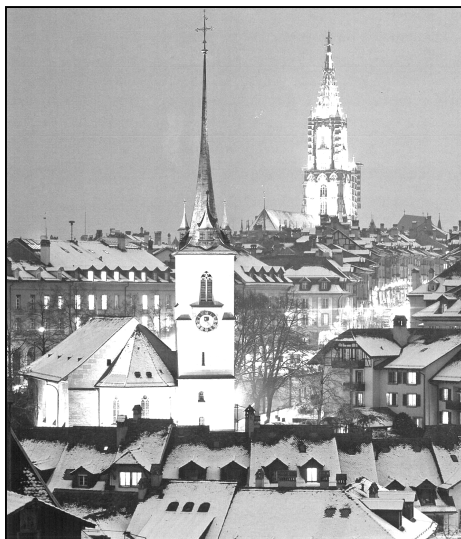
Vannak, akik a kánai menyegzőt a mise átváltoztatásának előképeként tartják számon, de *itt a víz borrá válása csak figyelemfelkeltő udvarias gesztus*, Jézusnál viszont az *utolsó vacsorán* (majd ránk vonatkozóan a misékben) a bor vérré változása már az *életáldozat* jele.

Január 27. – Évközi 3. vasárnap – Lk 4,14-21 – Jézus fókuszai

A kánai menyegző az előzetes volt, *itt viszont Jézus már élesben kezdi meg hivatása gyakorlását*. A híre megelőzi. Már tanít és népszerű. Eljut otthonába, és a zsinagógában mindjárt *lehetőséget is kap* – ő a felolvasó. Jó helyen nyílik ki a *tekercs*, mert *róla szól*. Hogyan is?

„Az Úr Lelke van rajtam”, és „felkent engem”

Kérdezik sokan, akik látják, hallják tanítását, csodáit, hogy *honnan...?* Itt a válasz: *az Úr Lelke rajta*. Bérmláskor megkapjuk a Szentlelket (Szent Szellemet), így elvileg minden megbermlált (konfirmált...) keresztényen (rajtam és rajtad) *ott az Úr Lelke*.

Tapasztaljuk? Ha igen, hogyan? Ha nem, miért?

Már a keresztség is felkenés (felhatalmazás), majd a bérmlás is. Krisztus csak egy volt, de jelentése, hogy felkent, valódi *lehetőség az igaz életre. Felkentek vagyunk*. Élünk vele? Ifjú hittanosként az idős Pázmány atyát hallgattam: A keresztség olyan, mint amikor valakinek sok pénzzel bankszámlát nyitnak. *Van, aki sosem használja*. Az ő baja.

„...hogya a szegényeknek örömet hirdessek”

Korunkban legtöbbször *az örömet meg akarják kaparintani maguknak*, pedig ettől a valódi öröm elillan.

Lenézik a szegényeket, és kerülik őket. Mások próbálnak *segíteni* nekik, keservesen kinlódva (szociális gondoskodás), de mintha a lukas csónakból meregetnék a vizet, az újra beszivárog, *nincs előrelépés*. Mi örömet lehet hirdetni a szegényeknek? Mert vannak a földnek olyan részei, ahol a *szegénységben is van öröm* és elégedettség, máshol viszont a ’jólétben’ is csak elégedetlenség és keserűség. Van-e örömhírem a szegényeknek? Viszem-e az örömhírt nekik?

„...szabadítást a foglyoknak” és „szabadon engedjem a szétzúzott szívűeket”

Korunk emberére sokan pályáznak (vadásznak?) reklámok-

kal, politikával, ideológiákkal, pénzzel, különféle szervezetek pozíciókkal, hogy ámitásokkal megvegyék kilóra, míg végül azt veszi észre, hogy *behálózták*, és fogságban van, a szívét szétzúzták. De tudunk mi *önmagunk foglyai* is lenni – szenvedélyeink, fafejűségünk, értetlenségünk, öntelt-ségünk, önzésünk, mániáink... rabjai.

Engem kell szabadítani, vagy én tudok mást szabadítani? (Vigyázat! szálla és gerenda...) Mi hozhat szabadulást? (A fogyasztói szemlélet semmiképp sem.)

„...szemük megnyitását a vakoknak”

Tisztánlátásunkban erősen akadályozottak vagyunk. *Korunk tele van vakításokkal*, megvezetésekkel (félrevezetéssel), amit már minőségi ’szakemberek’ végeznek. A látványban is túlhajtott nyomulás van. A sok vibráló kép, az erős fények zavaróak. *Eltűnik a lényeg* (pl. kisbetűs kitételek), és *kiemelkedik a megtévesztés* (amiről persze nem vallják be, hogy csapdának szánták). Kevesen látnak a pályán, és sok a megvezetett ember: *Nem vesszük észre, ami az orrunk előtt van, és segíthetne rajtunk*. Sokszor ’vakok’ vagyunk.

Mitől nyíllhat meg a szemem? Mivel javíthatom tisztánlátásomat? Tudom-e megnyitni a vakoknak a látást? Mikor mondhatom: *„Ma a ti fületek hallatára teljesült ez az írás”*?